

[Arne Melchior]

helst helt væk. Men momsens har altså den fordel, at den er hurtigvirkende, den skader ikke eksporterhvervene, den er forbrugsneutral, og den lader boligen være i fred.

Med hensyn til formueskatterne er der ikke tale om en forøgelse, men om en lempelse, og jeg vil gerne understrege, at der ikke kun er tale om dette i og for sig vigtige med ikke-børsnoterede aktier, som ligningsmæssigt skal ansættes lavere. Men jeg er sikker på, at skatte- og afgiftsministeren – i modsætning til, hvad der næsten lægges ham i munden på forsiden af Berlingske Tidende i dag – vil bekræfte, at det, der skal ske med formueskatten, er lempelser på alle de områder, hvor skærpselsen fik utilsigtede virkninger.

Med hensyn til landbrugets refinansiering er der i går indgået en slags aftale om 3 år som minimum. Jeg vil gerne være med til at forsøge at ændre denne aftale til at være 5-årig. Det kan selvfølgelig kun ske i gensidig forståelse. På den anden side har det ikke så stor interesse, for om 3 år sidder der – ligegyldigt hvordan det så går – et andet folketing. Jeg tror i virkeligheden, at hr. Arne Bjerregaard lavede et lille egotrip, da han fór ud til Ritzau i går om denne sag, således at den skulle løses i hastværk og ikke fik den grundige, saglige behandling, som den i virkeligheden har fortjent.

Det område i forliget, der nok har givet CD den største betænkelighed, er arbejdsgiverens betaling af den første dag ved ledighed. Jeg vil gerne sige, at intet herom er fastlagt. Der er kun bestemt, at der skal foretages en analyse, og jeg vil gerne opfordre alle de parter, der bliver inviteret, til at komme med til dette arbejde og fremlægge det rigtige materiale, de sikkert har. Under opklaringsprocessen vil vi grave betydelig grundigt i, hvad der skal ske ved disse vejrligsdage, altså de dage, hvor folk i udeerhvervene ikke kan udføre deres arbejde. Hvis det bliver til arbejdsgiverbetaling, så må det formentlig gå totalt ud over muligheden for at afgive faste tilbud for sådanne arbejder. Eller også må det altså indregnes. Det er, bevars, i orden på den måde, at det ikke er konkurrenceforvridende mellem virksomhederne. Men vi må altså have set virkningerne af denne ting, før noget lægges fast. Det er det altså ikke på nuværende tidspunkt. Desuden indgår – det var bl.a. noget, hr. Poul Schlüter

overså – i de arbejdsmarkedsovervejelser, der skal foregå, også smidiggørelse af faggrænser, problemet med supplerende dagpenge og spørgsmålet om statens tilskud til de høje timelønninger i kommunernes beskæftigelsesprojekter.

En interessant og sikkert væsentlig nydannelse er socialindkomsten, som der i forvejen ligger en stor betænkning om. Indførelsen af socialindkomstbegrebet betyder et brud med et princip, som alle må være enige om skal brydes, nemlig dette, at man modtager tilskud selv dér, hvor der ikke er trang og behov til stede. Jeg understreger for en ordens skyld, at CD kun er forpligtet af fase 1, vi har vore meget store forbehold og betænkeligheder over for fase 2, men vi kan lære, og vi kan overbevises, hvis det virker således, som hensigten er. I udvalgsarbejdet vil vi søge at få indført en dispensationsparagraf, eventuelt i form af et nævn, således at utilsigtede virkninger af socialindkomstberegningen ikke vil behøve ny lovgivning, hvis og når de formentlig vil vise sig, netop fordi området er så nyt.

Jeg vover den påstand, at forligspartierne har skaffet en relativ ro, så meget ro, som det er muligt i vor omskiftelige verden, med hensyn til boligudgifterne, uanset om man er ejer eller lejer, og en relativ stabilitet for erhvervslivet, det store som det små, industri, håndværk og landbrug.

Aftalerne gælder for halvandet år, og mange kommentatorer har sagt og skrevet, at det er meget kortsigtet. Hr. Poul Schlüter gav dette åremål retfærdighed ved at sige, at det er skam længe. Jeg vil give ham ret og sige: hvem kunne gøre det bedre? Hvem vil påtage sig at lave bindende aftaler frem til 1983? Jeg påtager mig det i hvert fald ikke, og jeg fraråder enhver at optræde, som vi har set hr. Ellemann-Jensen optræde et par gange i slutningen af 1979 på fjernsynsskærmen med en hel masse kurver, der viste, at efter hans plan ville alting pr. januar 1984 se nøjagtig sådan og sådan ud. Det er der ingen ansvarlige personer der kan påtage sig at bilde befolkningen ind, og derfor er de halvandet år, forliget er indgået for, faktisk længe i vor omskiftelige verden.

CD har brugt sine alt for få mandater efter devisen: centrumstemmer, der bearbejder. Vi kan ikke, ingen kan, operere alene, ligegyldigt hvor stor en arbejdsindsats man præ-